

vadž by byl musil žalobce pustiti jedno řidítko a byl v nebezpečí zejména vzhledem ke spádu silnice, že spadne, nelze všeobecně uznati. Neovládal-li žalobce kolo tak, měl se z opatrnosti přidržovati levé strany silnice, třeba že to silniční řád nepřikazuje, poněvadž v takovém případě to bylo požadavkem nutné opatrnosti.

Čís. 12456.

Ohradil-li se poručník dítěte, žalujícího o zjištění nemanželského otcovství, proti krevní zkoušce, nemohla býti dítěti odebrána krev k novému znaleckému důkazu, nebylo však tím bráněno soudu, by nepřipustil důkaz znaleckým svědkem o důkazu zkouškou krve provedenou jím ve dřívějším sporu těchže stran o zjištění otcovství, jenž byl zrušen pro zmatečnost, ježto žalující dítě nebylo vůbec zastoupeno zákonným zástupcem.

(Rozh. ze dne 17. března 1933, Rv I 2235/31.)

Žalobu o uznání otcovství a o placení výživného o b a n i ž š í s o u d y zamítly.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolání, uplatňujíc dovolací důvody podle čís. 2 a 4 § 503 c. ř. s., vytýká mylně jako vadu odvolacího řízení, že prý odvolací soud opřel — stejně jako prvý soud — své rozhodnutí o důkaz krevní zkouškou, provedený v dřívějším sporu značka C II 87/29, v němž však dovolací soud pro zmatečnost zrušil rozsudky nižších soudů i s řízením jím předcházejícím a žalobu odmítl. Než dovolání přezírá, že ve sporu C II 87/29 byla dovolacím soudem zmatečnost shledána jen v tom, že žalobkyně nebyla ve sporném řízení vůbec zastoupena zákonným zástupcem (§ 477 čís. 5 c. ř. s.), nikoli proto, že provedený znalecký důkaz krevní zkouškou byl zmatečný, jak se mylně snaží dovolání dolíčiti. V souzené věci opřely však nižší soudy svá rozhodnutí jednak o svědeckou výpověď znaleckého svědka docenta MUDra. H-a o skutkových okolnostech, které zjistil při krevní zkoušce, jednak o znalecký posudek MUDra. M-a, vědecky hodnotící zjištěné skutkové výsledky provedeného důkazu rozbořem krvinek podle krevních skupin. Ohradil-li se v tomto sporu poručník jako zákonný zástupce žalobkyně proti nové krevní zkoušce, nemohla ovšem bez jeho souhlasu krev býti žalobkyni odebrána k novému důkazu znaleckému, avšak tím nebylo bráněno soudu, by nepřipustil důkaz znaleckým svědkem o skutkových výsledcích dřívější krevní zkoušky, kterou provedl docent MUDr. H., když mu byla krev dána k vědeckému prozkoumání všemi účastníky. Nižší soudy dovolávajíce se celé jeho svědecké výpovědi, již plně uvěřily — i pokud se týkala zjištěného složení krevních skupin u žalobkyně, její matky a žalovaného založily dále svá rozhodnutí na znaleckém posudku MUDra. M-a, že zjištěný poměr krevních skupin účastníků s jistotou vylučuje možnost, že žalovaný je otcem žalobkyně

a za tohoto stavu věci dospěly ku správnému právnímu závěru, že těmito protidůkazy byla vyvrácena zákonná domněnka § 163 obč. zák. o otcovství žalovaného k žalobkyni.

Čís. 12457.

Ochrany § 6 zákona o ochraně nájemců jsou účastny manželské děti, pokud se (v čase opuštění bytu nájemcem) nemohou samostatně živiti.

Přísluší-li několika nájemníkům podle povahy věci nedílné společné nájemní právo, nelze nájemní poměr zrušiti výpovědí jen proti jednomu z nich.

(Rozh. ze dne 17. března 1933, Rv I 342/33.)

Proti soudní výpovědi z bytu dané majitelem domu Anně J-ové namítla vypovězená, že jde o byt, který sdílela s otcem spolu se svými sourozenci Josefem, Milošem a Jaroslavem J-ovými. Její otec Josef J. tento společný byt opustil, na byt ten, jak strana žalující v soudním smíru ve sporu C VI 1988/30 sama uvedla, vztahuje se ochrana nájemníků, žalovaná jest chráněna ustanovením zákona na ochranu nájemníků (§ 6 odst. (2) cit. zák.), nehledíc k tomu, že shora jmenovaní její bratři jsou spolunájemníky a výpověď jim dána nebyla. Procesní soud první stolice ponechal výpověď v platnosti, odvolací soud výpověď zrušil. Důvody: V souzeném případě obě strany uznávají pasivní legitimaci žalované k výpovědi, žalobce tím, že podal výpověď proti ní z nájemního poměru, žalovaná považuje se rovněž za nájemnici namítajíc jen, že není nájemnicí jen ona, nýbrž že jsou spolunájemníky i její sourozenci. Vzhledem k této námitce jest se zabývatí otázkou, zda a na koho přešla nájemní práva otce Josefa J-a k bytu, z něhož jest dána výpověď. O tom, že jeho byt podléhal ochraně nájemníků, není mezi stranami sporu. Účelem ustanovení § 6 odst. (2) náj. zák. jest chrániti členy nájemníkovy společné domácnosti, hlavou rodiny opuštěné, ať již stalo se opuštění s úmyslem na trvale odejítí a zrušiti společnou domácnost, nebo jen dočasně bez tohoto úmyslu. »Rodinou« a »příslušníky rodiny« je rozuměti užší kruh členů rodiny závislých hospodářsky na hlavě rodiny nikoliv rodinu ve smyslu § 40 obč. zák., jmenovitě osoby, o jichž výživu i o byt (§ 672 obč. zák.) jest hlava rodiny povinna pečovati podle zákona, jako jsou děti manželské, pokud se nemohou samy živiti, a rodiče, jsou-li v nouzi na hlavu rodiny odkázáni (§ 154 obč. zák.). Jak mezi stranami nesporno, synové Josefa J-a Miloš a Josef v době jeho opuštění bytu mohli se již sami živiti a prvním soudem bylo zjištěno, že i žalovaná byla již před tím zaměstnána a samostatně výdělečně činná. Nelze je tedy považovati za členy rodiny ve smyslu ustanovení § 6 odst. (2) náj. zák. Ale jinak je to u Jaroslava J-a, který byl tehdy 17—18letý a jen zámečnickým učněm. Ten se nemohl samostatně živiti a byl výživou i bytem odkázán na otce jako hlavu rodiny, tedy jejím příslušníkem. Když otec byt opustil, přešla na tohoto syna nájemní práva k bytu podle § 6 odst.